

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Florian Szcześnik**

Protokolant: Dominika Witkowska

przy udziale Prokuratora Radosława Kłosa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 1 czerwca 2015 r., 26 października 2015 r. i 11 stycznia 2016 r.

sprawy **K. J.** (poprzednie nazwisko B.), córki T. i Z.

ur. w dniu (...) w m. N.

oraz B. B. (2), syna R. i K.,

ur. w dniu (...) w B.,

oskarżonych o to, że:

1. w nocy z 05/06 listopada 2011 roku przy ulicy (...) w M. gmina K. powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z trzecim nieustalonym sprawcą usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do metalowego kontenera z narzędziami lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczenia na szkodę T. J.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

2. w nocy z 05/06 listopada 2011 roku przy ulicy (...) w M. gmina K. powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z trzecim nieustalonym sprawcą po uprzednim wypchnięciu okna w pomieszczeniu kotłowni nowo wybudowanego budynku mieszkalnego dostali się do jego wnętrza skąd w celu przywłaszczenia zabrali mienie w postaci: gazowego pieca CO marki (...) ze zbiornikiem na wodę i pompką marki G., szlifierki kątowej marki B. & D. oraz grzejnika wartości 8.500 zł na szkodę D. J.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

3. w dniu 06 listopada 2011 roku przy ulicy (...) w D. gmina K. powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim po wykonaniu nielegalnego przyłączenia z linii słupa energetycznego umożliwiającego pobór energii elektrycznej poza urządzeniem pomiarowym dokonali kradzieży energii elektrycznej wartości nie mniejszej niż jeden złoty na szkodę (...) Sp. z o.o. Rejon Energetyczny W.,

tj. o czyn z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

4. w nocy z 05/06 listopada 2011 roku przy ulicy (...) w M. gmina K. powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z trzecim nieustalonym sprawcą zabrali w celu przywłaszczenia 69 sztuk sztchet o wartości 400 złotych na szkodę D. J.;

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonych K. J. i B. B. (2) uniewinnia od popełnienia czynów zarzuconych im w pkt 2, 3 i 4 aktu oskarżenia i w tym zakresie na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa;

II. oskarżonych K. J. i B. B. (2) w ramach czynu zarzuconego im w pkt 1 aktu oskarżenia uznaje za winnych tego, że w dniu 5 listopada 2011 roku około godziny 23:00 przy ulicy (...) w M. gmina K. powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z trzecim nieustalonym sprawcą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem przedmiotów należących do T. J. znajdujących się wewnątrz metalowego, zamkniętego kontenera, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność pokonania wszystkich zabezpieczeń, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 listopada 2011 r. (co odnosi się również do wszystkich zastosowanych w niniejszym wyroku przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny) skazuje każdego z nich, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierza B. B. (2) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, zaś K. J. wymierza karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza B. B. (2) na okres 4 (czterech) lat próby, zaś K. J. na okres 5 (pięciu) lat próby;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zalicza oskarżonym okres ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 6 listopada 2011 r. do 8 listopada 2011 r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych poniesionych w związku czynem, za który zostali skazani w pkt II wyroku.

Sygn. akt II K 701/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 stycznia 2016 roku

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2011 roku T. J. na swojej działce budowlanej nr (...) przy ul. (...) w miejscowości M. prowadził budowę domu. W metalowym kontenerze ustawionym na terenie działki przechowywał narzędzia potrzebne do budowy w postaci m.in.: agregatu prądotwórczego, piły spalinowej, pompy do wody, łopat i szpadli, a także opony zimowe do samochodu. Z uwagi na fakt, że do metalowego kontenera były wcześniej włamania T. J. postanowił go lepiej zabezpieczyć zamykając drzwi wejściowe na cztery kłódki oraz instalując na drzewie kamerę myśliwską typu (...) (...), która wykonuje zdjęcia poruszających się obiektów także w porze nocnej z wykorzystaniem podczerwieni (k. 3 -3v, 723 -724, - zeznania T. J., k. 621 - opinia).

W dniu 5 listopada 2011 r. około godziny 20:10 kamera zarejestrowała podjeżdżający na działkę budowlaną T. J. samochód marki F. (...) o nr rej. (...) oraz dwie osoby, które zbliżają się do kontenera oceniając stan jego zabezpieczeń (k. 11 - zdjęcia pa płycie CD - nr (...)).

Około godziny 22:45 w dniu 5 listopada 2011 r. na działkę budowlaną T. J. przyjechali samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) B. B. (2) wraz matką K. J. (dawniej B.) i innym nieustalonym mężczyzną. Postanowili włamać się do metalowego kontenera i ukraść znajdujące się w jego wnętrzu przedmioty. K. J. ubrana była wówczas w jasną kurtkę i ciemną czapkę, B. B. (2) miał na sobie jasną kurtkę i nie posiadał nakrycia głowy, zaś drugi mężczyzna

ubrany był w ciemną kurtkę i czapkę koloru jasnego - obaj mieli na dłoniach rękawiczki. Przynieśli ze sobą latarkę oraz nieustalone narzędzia do przełamania zabezpieczeń wejścia do kontenera. Podczas gdy B. B. (2) i nieustalony mężczyzna pokonywali zabezpieczenia w postaci kłódek, K. J. zgodnie z ustalonym podziałem ról chodziła w bliskiej odległości od kontenera i obserwowała, czy nikt nie nadchodzi lub nie nadjeżdża. Co jakiś czas podchodziła do mężczyzn, aby sprawdzić jak idą postępy w pokonywaniu zabezpieczeń drzwi do kontenera. Około godziny 23:05 po zdjęciu trzech kłódek zamykających dostęp do wnętrza kontenera i wobec bezskutecznych prób zdjęcia czwartej kłódki B. B. (2), K. J. i nieustalony mężczyzna zrezygnowali z dalszego pokonywania zabezpieczeń i opuścili teren działki T. J. (k. 11 - zdjęcia na płycie CD - nr (...) oraz w folderze "kontener" od 1-6, k. 3 -3v, 723 -724, - zeznania T. J., k. 6 - 7 - protokół oględzin miejsca, k. 7a - materiał poglądowy).

Tej samej nocy, między godziną 17:00 w dniu 5 listopada 2011 r. a bliżej nieustaloną godziną poranną dnia 6 listopada 2011 r., nieznanymi sprawcy pokonali ogrodzenie należącej do D. J. posesji przy ul. (...) w miejscowości M. oraz włamali się do wnętrza nowowyprowadzonego domu jednorodzinnego, po czym dokonali kradzieży gazowego pieca CO marki (...) ze zbiornikiem na wodę i pompką marki G., szlifierki kątovej marki (...) oraz grzejnika łącznej wartości 8.500 złotych, zaś z terenu posesji ukradli 69 sztuk sztachet na szkodę D. J. (k. 12v-13, 161v-162, 163v-164, 228, 528-530, 724 - 725 - zeznania D. J., k. 16 - 17 - protokół oględzin miejsca, k. 17c - materiał poglądowy). Na terenie posesji zabezpieczono ślad opony, który może pochodzić od bieżnika tylnej prawej lub lewej opony samochodu F. (...) o nr rej. (...) (k. 271 - 279 - opinia traseologiczna).

W dniu 6 listopada 2011 r. funkcjonariusze Policji w osobach: mł. asp. M. P., mł. asp. G. S. oraz asp. M. G. (1) pojechali na posesję przy ul. (...) w miejscowości D., na której zamieszkuje K. J., B. B. (2) oraz jego syn H. B., w celu wykonania czynności przeszukania. Na widok policjantów nieletni wówczas H. B. pociągnął za przewód elektryczny koloru niebieskiego zawieszony na drzewie owocowym i biegnący do wnętrza budynku (k. 44, 525-526, 725 - 726 - zeznania M. G. (1), k. 174v., 533 - 534, 726 - 727 - zeznania G. S., k. 167v, 541 - 543, 727 - 728 - zeznania M. P.). Przewód ten podłączony był do wtyczki, która nie była podłączona do gniazda elektrycznego (k. 31a - zdjęcia na płycie CD z oględzin posesji, w tym zdjęcie nr I. (...) przedstawiające wnętrze kotłowni). Wezwani na miejsce pracownicy pogotowia energetycznego (...) S.A. Rejon Energetyczny W. - R. B. i R. K. (1) nie potwierdzili kradzieży prądu, stwierdzając jedynie, że z wykorzystaniem znajdującego się na posesji przewodu, słupa energetycznego niskiego napięcia oraz odbiornika elektrycznego - po umiejętnym skonstruowaniu podłączenia - istniała teoretycznie możliwość nielegalnego poboru prądu (k. 546-548, 604 - 606, 843 - 844 - zeznania R. B., k. 551 - 552, 604-608, 844 - 846 - zeznania R. K. (1)).

Podczas przeszukania okolicy posesji K. J. i B. B. (2) przy ul. (...) w D., na drodze polnej w rejonie działki przy ul. (...), policjanci odnaleźli zaparkowany samochód marki F. (...) koloru białego o nr rej. (...), zaś w odległości około 200 metrów od samochodu w zaroślach - 69 sztuk sztachet skradzionych z terenu posesji przy ul. (...) w miejscowości M. na szkodę D. J. (k. 34 - 35, 186 - 187 - protokół oględzin, k. 719 - mapa, k. 44, 525-526, 725 - 726 - zeznania M. G. (1), k. 174v., 533 - 534, 726 - 727 - zeznania G. S., k. 167v, 541 - 543, 727 - 728 - zeznania M. P.).

Oskarżeni B. B. (2) i K. J. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie konsekwentnie nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Skorzystali również z przysługującego im prawa do odmowy składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje.

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd doszedł do przekonania, iż materiał ten jest kompletny i pozwala na rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej odnośnie wszystkich zarzuconych oskarżonym czynów.

Z uwagi na fakt, że oskarżeni skorzystali z przysługującego im prawa do milczenia brak jest wyjaśnień, które mogłyby zostać poddane analizie i ocenie.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych T. J. i D. J. ponieważ są logiczne, spójne i konsekwentne. T. J. w sposób szczegółowy opisał okoliczności w jakich stwierdził próbę włamania do znajdującego się na terenie jego

działki metalowego kontenera oraz fakt utrwalenia sprawców tego czynu na zamontowanej przez siebie kamerze. W równie dokładny i chronologiczny sposób okoliczności ujawnienia dokonania kradzieży z włamaniem oraz kradzieży sztachet na swoją szkodę przedstawił D. J.. Brak jest podstaw aby kwestionować którykolwiek z fragmentów zeznań pokrzywdzonych.

Na wiarę zasługiwały także zeznania funkcjonariuszy Policji M. G. (1) i J. P.. Świadczenie ci w toku rozprawy nie pamiętali już szczegółów zdarzenia, jednak po odczytaniu ich zeznań składanych bezpośrednio po zdarzeniu bez wahania je potwierdzili. Świadek J. P. bez żadnych wątpliwości rozpoznał na zdjęciach z kamery wizerunki B. B. (2) i K. J.. Fakt ten nie może dziwić, ponieważ świadek będąc przez wiele lat dzielnicowym na terenie zamieszkania oskarżonych i przeprowadzając z ich udziałem wiele czynności doskonale znał ich twarze. Wątpliwości z rozpoznaniem na zdjęciach z kamery oskarżonych nie miał także M. G. (1), który zna ich osobiście w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi. W tym miejscu należy wyraźnie zaznaczyć, iż wbrew argumentom obrońcy oskarżonego czym innym jest tzw. "typowanie" sprawców przestępstwa na podstawie uzyskanych w drodze czynności operacyjnych informacji, a czym innym rozpoznanie wizerunków znanych świadkom osób sfotografowanych na miejscu przestępstwa. Wątpliwości Sądu nie wzbudziła również wiarygodność zeznań funkcjonariuszy M. P. i G. S., którzy wspólnie z M. G. (1) dokonywali w dniu 6 listopada 2011 r. przeszukania na terenie posesji zamieszkałej przez K. J. i B. B. (2). Zeznania tych świadków złożone bezpośrednio po zdarzeniu są ze sobą zbieżne i wzajemnie ze sobą korespondują. Nadto wszyscy wskazani funkcjonariusze Policji są osobami obcymi zarówno dla oskarżonych jak i pokrzywdzonych, brak było zatem podstaw, aby ich zeznaniom zarzucać jednostronność czy brak obiektywizmu.

Depozycje świadka J. D. Sąd oceniał jedynie w zakresie, w jakim dotyczyły oskarżonej K. J., albowiem w części dotyczącej B. B. (2) skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań. Warto w tym miejscu dodać, że okoliczności dotyczące pozostawiania świadka w konkubinacie z oskarżonym oraz posiadanie przez nich wspólnych dzieci ujawniły się na rozprawie w dniu 11 stycznia 2016 r., a nadto wątpliwości Sądu wzbudził zakres pouczenia świadka na rozprawie w dniu 21 maja 2014 r. Wobec powyższego zasadnym było ponowne pouczenie świadka o treści art. 182 § 1 k.p.k. i umożliwienie jej skorzystania z prawa do odmowy składania zeznań. Za najbardziej odpowiadające prawdzie Sąd uznał zeznania tego świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego. Świadek wówczas w sposób szczery przyznała, że była jedynie gościem K. J. i nie interesowało jej co ona przechowuje na terenie posesji, czy w pomieszczeniach innych niż te, do których podczas wizyty miała dostęp. Dodała również zgodnie z prawdą, że na początku listopada 2011 r. K. J. zatrzymała Policja, zaś ona w tym czasie zajęła się dziećmi jej syna. Na wiarę nie zasługiwały natomiast zeznania świadka złożone na rozprawie w dniu 21 maja 2014 r. oraz 11 stycznia 2016 r. kiedy to oświadczyła, że jest pewna, że K. J. w dacie objętej zarzutem nie opuszczała terenu posesji. Zeznania świadka w tym zakresie pozostają w oczywistej sprzeczności z fotografiami wykonanymi na działce T. J.. Nadto świadek nie potrafiła wytłumaczyć, dlaczego jest tego taka pewna, chociaż o tym fakcie nie informowała podczas pierwszego przesłuchania. Wskazała jedynie lakonicznie, że „nie logicznie byłoby zostawiać ją samą jako gościa”.

Sąd dał wiarę zeznaniom R. B. i R. K. (1), ponieważ są konsekwentne i wzajemnie spójne. Świadczenie ci w sposób logiczny wytłumaczyli, że z pewnością nie mogli potwierdzić na miejscu zdarzenia kradzieży prądu skoro w ich obecności nielegalny pobór prądu się nie odbywał. Wskazali zgodnie, że mogli stwierdzić jedynie potencjalną możliwość nielegalnego poboru prądu z wykorzystaniem tego co ujawnili na miejscu, w przypadku odpowiedniego podłączenia przewodu elektrycznego do linii niskiego napięcia. Takiego połączenia jednak też nie potwierdzili, gdyż przewód nie był podłączony do linii energetycznej, zaś po okazaniu zdjęć z oględzin R. K. (1) stwierdził, że niebieski przewód rozłożony na ziemi nie był podłączony do gniazda elektrycznego.

Sąd dał także wiarę zeznaniom R. K. (2), który oświadczył, że nie ma żadnej wiedzy na temat białego samochodu dostawczego zabezpieczonego w pobliżu posesji oskarżonych. Zeznania te potwierdzają wnioski opinii z zakresu pisma ręcznego, z których wynika, że podpis o treści (...) na umowie sprzedaży samochodu F. (...) o nr rej. (...), nie został przez niego nakreślony.

Zeznania świadków M. L., M. J., R. K. (3) i K. K. chociaż nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie ich wiarygodności, to nie przyczyniły się w istotny sposób do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadczenie ci byli przesłuchiwanymi na

okoliczność ustalenia aktualnego właściciela oraz ewentualnych użytkowników samochodu F. (...) o nr rej. (...), ich zeznania nie okazały się jednak pomocne do stwierdzenia tej okoliczności.

Pewne zastrzeżenia wzbudziły zeznania świadka B. K. zwłaszcza w kontekście wniosków końcowych opinii z zakresu pisma ręcznego, jednak przedmiotem tego postępowania nie był czyn polegający na fałszowaniu dokumentów, a jedynie przestępstwa usiłowania i dokonania kradzieży, zaś odnośnie tych ostatnich świadek nie posiadała żadnej wiedzy.

Żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych nie miały zeznania P. P., nie miał on bowiem żadnej wiedzy na temat stawianych oskarżonym zarzutów. Zeznania tego świadka Sąd ocenił jednak jako wiarygodne i zgodne z faktami, których dotyczyły.

Kluczowym dowodem w niniejszej sprawie były ujawnione w toku rozprawy zdjęcia wykonane należącą do T. J. kamerą myśliwską typu (...) DK (...), na których zostali utrwaleni sprawcy usiłowania kradzieży z włamaniem do metalowego kontenera. Zdjęcia te nie wzbudziły żadnych wątpliwości Sądu. Ich autentyczność potwierdziła dodatkowo opinia biegłego z zakresu informatyki. Opinia ta, jak również uzupełniająca opinia ustna złożona przez biegłego M. G. (2), jest z kolei jasna, pełna i pozbawiona wewnętrznych sprzeczności. Biegły stwierdził, iż prócz wskazanych przez niego zdjęć, które poddano pracy polegającej na przybliżeniu postaci i rozjaśnieniu tła, uprawnionym jest twierdzenie, że pliki fotografii nie były modyfikowane. Wskazał, iż co prawda istnieje możliwość zatarcia śladów modyfikacji plików, jednak musiałby to uczynić specjalista z zakresu informatyki z wykorzystaniem odpowiedniego oprogramowania. Zdaniem Sądu trudno natomiast zasadnie przyjąć, iż na potrzeby niniejszego postępowania w celu bezpodstawnego oskarżenia K. J. i B. B. (2) spreparowano pliki zdjęciowe umieszczając na nich wizerunki oskarżonych, a następnie przy użyciu specjalistycznych technik komputerowych zatarto ślady modyfikacji przerobionych plików.

Podobnie jako kompletne, jasne i bezsprzeczne Sąd ocenił opinię z zakresu pisma ręcznego, z zakresu genetyki sądowej, opinię osmologiczną i opinię traseologiczną.

Autentyczność zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych, nie była przedmiotem zarzutów stron. Z tych względów Sąd nie podważył ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście dogłębnej analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina oskarżonych K. J. i B. B. (2) w zakresie czynu polegającego na usiłowaniu dokonania kradzieży z włamaniem do metalowego kontenera w dniu 5 listopada 2011 roku przy ulicy (...) w M. nie budzi wątpliwości. Odnośnie zaś pozostałych zarzuconych oskarżonym przestępstw zebrany w sprawie kompletny materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie im odpowiedzialności karnej za popełnienie tych czynów.

Odpowiedzialności karnej za występki stypizowane w art. 279 § 1 k.k. podlega ten, kto dopuszcza się kradzieży z włamaniem. Zachowanie się sprawcy polega zatem na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór musi zostać dokonany z włamaniem. Kradzież z włamaniem różni się od tzw. zwykłej kradzieży (art. 278 k.k.) sposobem jej popełnienia. Charakteryzuje się ona połączeniem dwóch elementów, zaboru rzeczy oraz włamania, które polega na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej zamykającego dostęp do tej rzeczy innym osobom. Usiłowanie dokonania kradzieży z włamaniem polega natomiast na zachowaniu polegającym na bezpośrednim zmierzaniu do dokonania tego czynu, które jednak ostatecznie nie następuje. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni w dniu 5 listopada 2011 r. wspólnie i w porozumieniu z jeszcze jednym sprawcą, którego nie udało się ustalić, usiłowali przełamać zabezpieczenia wejścia do metalowego kontenera znajdującego na działce budowlanej T. J., aby po pokonaniu tych zabezpieczeń dokonać kradzieży znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów. Do kradzieży tej nie doszło tylko z tego powodu, że nie udało się im sforsować wszystkich czterech klódek, którymi T. J. zabezpieczył wejście do kontenera. Opisane działanie oskarżonych objęte było porozumieniem określającym konkretny podział czynności, które każde z nich miało zrealizować. Rolą B. B. (2) było fizyczne pokonanie zabezpieczeń i otwarcie kontenera, zaś K. J. obserwowała w tym czasie okolicę, aby w porę ostrzec mężczyzn przed zdemaskowaniem. Była przy tym żywo zainteresowana postępami w otwarciu kontenera, a gdyby ta czynność się powiodła gotowa

była - zdaniem Sądu - uczestniczyć w przenoszeniu skradzionych przedmiotów do zaparkowanego nieopodal F. (...) o nr rej. (...). Warto w tym miejscu podkreślić, że zarówno w doktrynie i orzecznictwie sądowym bezspornym jest, iż współsprawcą jest zarówno ten, kto realizuje, współdziałając z drugą osobą, samodzielnie część znamion czasownikowych czynu zabronionego, jak i ten, kto wprawdzie w wyniku podziału ról nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnianego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu.

Mimo zachowania przez oskarżonych wzmoczonej ostrożności nie uniknęli jednak zdemaskowania, a ich poczynania zostały utrwalone "na gorącym uczynku" przez zainstalowaną przez T. J. kamerę. Choć zdjęcia te nie są może najwyższej jakości to - wbrew twierdzeniom obrońców - po zwykłym powiększeniu obrazu na ekranie komputera bez trudu można na nich rozpoznać wizerunki B. B. (2) i K. J. (nr (...), DEK_ (...), (...), DEK_ (...)(...), DEK_ (...), DEK_ (...), DEK_ (...) oraz 2,3,6 w folderze "kontener"). Wątpliwości co do identyfikacji oskarżonych na tych zdjęciach nie miał ówczesny dzielnicowy J. P., który dobrze znał oskarżonych, jak też policjant M. G. (1), który wykonywał wcześniej z ich udziałem czynności procesowe. Wątpliwości takich nie miał również Sąd, który miał okazję przez kilka godzin oglądać twarze oskarżonych na trzech terminach rozprawy. Należy w tym miejscu ponownie podkreślić, że czym innym jest tzw. "typowanie" sprawców przestępstwa na podstawie uzyskanych w drodze czynności operacyjnych informacji, a czym innym rozpoznanie wizerunków znanych świadkom osób sfotografowanych na miejscu przestępstwa. Nietrafne okazały się wobec tego zarzuty obrońcy oskarżonego, iż ustalenie oskarżonych jako sprawców przedmiotowego czynu zabronionego nastąpiło w drodze "typowania" przez tych samych funkcjonariuszy Policji, którzy już wcześniej błędnie wytypowali B. B. (2) jako sprawcę innego przestępstwa (kradzieży rusztowań). Na marginesie dodać należy, że również w sprawie o sygn. 5 Ds. 1482/08, na którą powoływał się obrońca, wskazanie B. B. (2) nie nastąpiło w drodze "typowania", a na podstawie informacji przekazanych telefonicznie przez anonimową osobę (k. 870).

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzuconych oskarżonym przestępstw, podkreślić trzeba, że aby przypisać oskarżonym odpowiedzialność za zarzucone im czyny nie jest wystarczające oparcie się tylko na przypuszczeniach i domniemaniach, ale wnioski co do sprawstwa i winy nie mogą pozostawiać cienia wątpliwości, zaś stan dowodów musi być tej rangi, aby jednoznacznie wskazywał na winę oskarżonych i wykluczał inne możliwe do spełnienia wersje zdarzenia. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie przyniosło takich wyników, które w sposób niebudzący wątpliwości pozwoliłyby przypisać winę oskarżonym co do czynów zarzuconych im w pkt 2,3 i 4 aktu oskarżenia.

Jeśli chodzi o przestępstwa polegające na dokonaniu kradzieży z włamaniem do domu na posesji przy ul. (...) w M. w nocy z 5 na 6 listopada 2011 r. oraz kradzieży z tejże posesji (...) sztuk sztachet na szkodę D. J., Sąd dysponował w istocie jedynie pewnymi poszlakami, zaś brak było niezbitych dowodów na popełnienie przez oskarżonych tych czynów. Niewątpliwie jest, że kradzieży tej dokonano w tej samej miejscowości i tej samej nocy, w której oskarżeni usiłowali dokonać włamania do metalowego kontenera na działce budowlanej T. J.. Istnieje również prawdopodobieństwo, że powyższych kradzieży dokonano z użyciem tego samego pojazdu - F. (...) o nr rej. (...), którym oskarżeni przybyli na działkę T. J., chociaż opinia traseologiczna nie jest w tym zakresie kategoriowa. Nie ulega także wątpliwości, że w miejscowości D. w niedużej odległości od posesji K. J. i B. B. (2) odnaleziono porzucony przedmiotowy samochód, zaś 200 metrów dalej skradzione sztachety. W ocenie Sądu jest to jednak niewystarczające do ustalenia sprawstwa oskarżonych i przypisania im winy. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 3 października 1974 r. w sprawie o sygn. akt I KR 174/74 "O dowodzie z poszlak jako pełnowartościowym dowodzie winy oskarżonego można mówić dopiero wówczas, gdy zespół (łańcuch) poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzi pośrednio, a mianowicie w drodze logicznego rozumowania, do stwierdzenia jednej wersji zdarzenia (fakt główny), z której wynika, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu. W konsekwencji więc brak podstaw do przyjęcia, że dowód z poszlak pozwala na uznanie winy oskarżonego, jeżeli zgromadzone poszlaki nie pozwalają na wyłączenie – stosując określoną w art. 3 § 3 k.p.k. <<aktualnie art. 5 § 2 k.p.k. - dop. Sądu>> zasadę, że nie dających się usunąć wątpliwości nie wolno rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego – możliwości jakichkolwiek innych wersji tego zdarzenia (vide: wyrok SN z dnia 3.10.1974 r., sygn. akt I KR 174/74, OSNKW 1975 nr 3-4, poz. 40). W niniejszej sprawie nie da się natomiast wykluczyć, że tej samej nocy samochód F. (...) o nr rej. (...) wykorzystywany był do działań przestępczych

przez dwie działające niezależnie grupy sprawców, bądź przez nieustalonego mężczyznę współdziałającego z B. B. (2) i K. J. przy usiłowaniu kradzieży z włamaniem do kontenera przy ul. (...) w M. i inną/innymi osobami, zaś oskarżeni w kradzieży z włamaniem do domu przy ul. (...) w M. już nie uczestniczyli. Porzuconego F. (...) odnaleziono również nie na posesji oskarżonych, a na polnej drodze oddalonej o co najmniej jedną działkę od ich siedliska. Podobnie rzecz się ma ze skradzionymi sztchetami, ujawnionymi jeszcze dalej bo około 200 metrów od samochodu. Powyższe okoliczności uzasadniają wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, które przy braku ewidentnych dowodów winy, Sąd rozstrzygnął zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonych uniewinniając ich od popełnienia czynów zarzuconych w punktach 2 i 4 aktu oskarżenia.

Jeśli chodzi zaś o zarzut z punktu 3 aktu oskarżenia tj. czynu kwalifikowanego z art. 278 § 5 k.k., w pierwszej kolejności należało wykluczyć udział w ewentualnym procederze kradzieży energii elektrycznej K. J., która posiadając wykształcenie podstawowe i pracując jako sprzątaczką nie posiada - w ocenie Sądu - żadnej wiedzy na temat połączeń elektrycznych. Po drugie jak wynika z zeznań pracowników pogotowia energetycznego nie potwierdzili oni na miejscu kradzieży prądu a jedynie potencjalną możliwość takiej kradzieży z wykorzystaniem ujawnionych na miejscu przedmiotów. Świadczyć by to mogło jedynie o ewentualnym usiłowaniu dokonania przestępstwa z art. 278 § 5 k.k. gdyby nie fakt, że również ta okoliczność nie została w sposób dostateczny zweryfikowana. Świadkowie ci przyznali bowiem, że nie rozkręcali żadnych gniazdek i nie sprawdzali sposobu podłączenia kabla, zaś na jednej z fotografii z oględzin wnętrza pomieszczenia widać, że niebieski przewód elektryczny nie jest podłączony do gniazda elektrycznego. Niezależnie od tego, przypomnieć należy, że po przybyciu na teren posesji policjantów to nieletni wówczas H. B. (miał wówczas 15 lat) zajmował się przewodem elektrycznym, nie da się zatem wykluczyć, że to on, a nie oskarżeni przygotowywał prowizoryczną instalację elektryczną do poboru prądu. Z uwagi na wskazane wątpliwości Sąd uniewinnił oskarżonych również od popełnienia tego czynu.

Mając na względzie powyższe rozważania i uznając, że wina i sprawstwo oskarżonych w zakresie czynu przypisanego im w punkcie II wyroku nie budzą żadnych wątpliwości Sąd wymierzył oskarżonym za ten czyn kary pozbawienia wolności w wysokości 1 roku i 6 miesięcy jako najbardziej adekwatne do wagi popełnionego przestępstwa, stopnia jego społecznej szkodliwości oraz stopnia winy oskarżonych. Przestępstwo usiłowania kradzieży z włamaniem zagrożone jest karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem wymierzona kara bliska jest dolnej granicy i nie może zostać uznana za rażąco niewspółmiernie surową. Różny zakres aktywności oskarżonych w popełnieniu tego przestępstwa oraz uzgodniony podział ról mogłyby uzasadniać zróżnicowanie wymiaru kary pozbawienia wolności w odniesieniu do K. J.. Nie może jednak umknąć uwadze, że w przeciwieństwie do B. B. (2), który był dotychczas jednokrotnie karany za czyn z art. 291 § 1 k.k., oskarżona była już dwukrotnie karana sędownie za przestępstwa kradzieży z włamaniem oraz usiłowania kradzieży z włamaniem, wobec czego brak było podstaw do obniżenia jej wymiaru tej kary. Uprzednia karalność oskarżonych za przestępstwa przeciwko mieniu wpłynęła również obciążająco na wymiar kary. Jedynymi okolicznościami łagodzącymi było natomiast w stosunku do B. B. (2) prowadzenie przez niego ustabilizowanego życia rodzinnego, zaś w przypadku K. J. jej wiek. Podobne okoliczności wpłynęły również na wymiar orzeczonych obok kar pozbawienia wolności kar grzywny. W tym przypadku Sąd uznał jednak za zasadne wymierzenie oskarżonym kar w różnych wysokościach ze względu na bezpośrednie zaangażowanie i fizyczną ingerencję oskarżonego B. B. (2) w pokonywanie zabezpieczeń. Sąd wymierzył oskarżonym kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k., albowiem nie może ulegać wątpliwości, iż usiłowali oni dokonać kradzieży z włamaniem w żadnym innym celu, jak tylko w celu bezprawnego przysporzenia sobie korzyści majątkowych.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, jak też właściwości i warunki osobiste obojga oskarżonych, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności - B. B. (2) na okres 4 lat próby, zaś K. J. na okres 5 lat próby. Zróżnicowanie długości okresów próby uzasadniała w przypadku każdego z oskarżonych ich uprzednia karalność. Należy ponownie przypomnieć, iż oskarżona K. J. była już dwukrotnie karana za tożsame przestępstwa, wobec tego w jej sytuacji zasadnym było określenie maksymalnego okresu próby, który umożliwi jej poprawę oraz przemyślenie swego postępowania, a Sądowi pozwole na kontrolowanie jej zachowania w zakresie przestrzegania porządku prawnego oraz na zweryfikowanie założonej pozytywnej prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, w stosunku do obojga oskarżonych istnieje szansa, że wykorzystają oni dobrodziejstwo instytucji

warunkowego zawieszenia wykonania kary, zaś groźba zarządzenia jej wykonania skutecznie powstrzyma ich od popełnienia kolejnych przestępstw, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte.

Orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. zastosował przepisy ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 listopada 2011 r., tj. w dacie popełnienia przypisanego im czynu zabronionego. W okolicznościach niniejszej sprawy mając na uwadze aktualną treść art. 69 § 1 k.k. przy uwzględnieniu uprzedniej karalności oskarżonych na kary pozbawienia wolności, jak też ze względu na wysokość orzeczonych wobec nich w niniejszym wyroku kar pozbawienia wolności, zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary byłoby niedopuszczalne.

Na poczet orzeczonych kar grzywny Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył obojgu oskarżonym okres ich zatrzymania od 6 listopada 2011 r. do 8 listopada 2011 r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Sąd odstąpił na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od obciążania oskarżonych kosztami postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. B. B. (2) osiąga miesięczny dochód w wysokości 2.500 zł i posiada pięcioro dzieci, zaś K. J. nie posiada nikogo na utrzymaniu zaś zarabia 1.500 złotych miesięcznie. Analiza sytuacji finansowej i rodzinnej oskarżonych, skłoniła Sąd do przekonania, że nie będą oni w stanie - oprócz orzeczonych kar grzywny - ponieść tych kosztów, bez istotnego uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny.

W zakresie w jakim oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzuconych im przestępstw o kosztach postępowania orzeczono zgodnie z dyspozycją art. 632 pkt 2 k.p.k.

Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.